Samling af Afgørelser

PERSONALERETTENS DOM (Tredje Afdeling)

20. juni 2012 *

»Personalesag — almindelig udvælgelsesprøve — udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at give sagsøgeren adgang til at deltage i bedømmelsesprøverne — retsmidler — søgsmål anlagt uden at afvente afgørelsen på den administrative klage — formaliteten — særlige adgangsbetingelser til udvælgelsesprøven — krav om erhvervserfaring«

I sag F-66/11,

angående et søgsmål anlagt i medfør af artikel 270 TEUF, der finder anvendelse på Euratom-traktaten i henhold til denne traktats artikel 106a,

Alma Yael Cristina, Bruxelles (Belgien), ved advokaterne S. Rodrigues, A. Blot og C. Bernard-Glanz,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen først ved B. Eggers og P. Pecho, derefter ved B. Eggers, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

PERSONALERETTEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, S. Van Raepenbusch, og dommerne R. Barents og K. Bradley (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig X. Lopez Bancalari,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 29. februar 2012,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indgået til Personalerettens Justitskontor den 12. juli 2012 har Alma Yael Cristina anlagt denne sag og nedlagt påstand dels om annullation af den af udvælgelseskomitéen for almindelige udvælgelsesprøve EPSO/AST/111/10 trufne afgørelse om ikke at give hende adgang til nævnte udvælgelsesprøves bedømmelsesprøver, dels om at Europa-Kommissionen tilpligtes at erstatte den skade, som hun hævder at have lidt som følge af afgørelsen.

* Processprog: fransk.

Retsforskrifter

2 Artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) bestemmer:

»Enhver person, der er omfattet af denne vedtægt, kan for ansættelsesmyndigheden indbringe en klage over en akt, der indeholder et klagepunkt imod ham; det gælder såvel, når ansættelsesmyndigheden har truffet en afgørelse, som når den har undladt at træffe en i vedtægten foreskrevet foranstaltning. Klagen skal indbringes inden for en frist på tre måneder. […]«

3 Vedtægtens artikel 91, stk. 2, har følgende ordlyd:

»En klage kan kun antages til påkendelse ved De Europæiske Fællesskabers Domstol når:

— der for ansættelsesmyndigheden i forvejen er indbragt en klage efter artikel 90, stk. 2, inden for den deri fastsatte frist, og

— denne klage har været genstand for en udtrykkelig eller stiltiende afvisning.«

4 Artikel 2 i bilag III til vedtægten, der omhandler den udvælgelsesprocedure, som er nævnt i vedtægtens artikel 29, bestemmer:

»Ansøgerne skal udfylde en formular, der er udarbejdet af ansættelsesmyndigheden.

Ansøgeren skal afkræves supplerende papirer eller oplysninger.«

5 Den 17. november 2010 offentliggjorde Det Europæiske Personaleudvælgelseskontor (EPSO) i *Den Europæiske Unions Tidende* en meddelelse om den almindelige udvælgelsesprøve EPSO/AST/111/10 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af assistenter i lønklasse AST 1 inden for sekretariatsfunktioner (EUT C 312 A, s. 1, herefter »meddelelsen om udvælgelsesprøven«).

6 Afsnit II i meddelelsen om udvælgelsesprøven med overskriften »Arbejdsopgaver« havde følgende ordlyd:

»Afhængig af stillingernes art og niveau vil arbejdet bestå i følgende:

— tilrettelægge og koordinere møder, inkl. forberedelse af sagsakter og arbejdsdokumenter

— besvare, sortere og behandle telefonopkald, omstille et opkald og give generelle oplysninger ved telefoniske henvendelser

— administrere personlige og fælles mailbokse

— føre kalendere, føre tilsyn med tidsplaner, sikre, at frister overholdes

— yde generel administrativ støtte, især gennem dokumenthåndtering (modtagelse, behandling, opfølgning og registrering af dokumenter og post)

— forberede og administrere tjenesterejser; administrere fravær

— opstille og kontrollere dokumenter (layout, formatering, skemaer)

— udarbejde (på sekretariatsplan) udkast til noter, post, referater

— andre administrative sekretariatsopgaver vedrørende administration af sager og indhentning af oplysninger ved hjælp af bl.a. it-redskaber

— i oversættelsestjenesterne: modtage, administrere og behandle anmodninger om oversættelse, herunder især forberede, behandle og færdiggøre dokumenter, bl.a. ved hjælp af et oversættelsesprogram, indlæse og ajourføre oversættelseshukommelser og udføre renskrivnings- og formateringsarbejde

[...]«

7 Hvad angår krav til eksamensbeviser fremgik det af de særlige adgangsbetingelser til udvælgelsesprøven, der var fastsat i punkt 2 i afsnit III i meddelelsen om udvælgelsesprøven, at ansøgeren skulle fremlægge bevis for afsluttet videregående uddannelse, der var direkte relevant for arbejdsopgaverne [punkt III.2.1, litra a)] eller bevis for en afsluttet ungdomsuddannelse, som giver adgang til en videregående uddannelse, efterfulgt af mindst tre års relevant erhvervserfaring med direkte relevans for arbejdsopgaverne [punkt III.2.1, litra b)].

8 Det fremgik af punkt 1 i afsnit IV i meddelelsen om udvælgelsesprøven, at kun de ansøgere, der i forbindelse med onlinetilmeldingen havde oplyst, at de opfyldte de generelle og særlige betingelser i afsnit III i meddelelsen om udvælgelsesprøven, ville blive indkaldt til prøverne.

9 Det fremgik af afsnit 5, punkt 1, i meddelelsen om udvælgelsesprøven, at de ansøgere, der havde opnået de bedste resultater, og som havde opnået det krævede minimum ved adgangsprøverne, ville blive indkaldt til en bedømmelsesprøve, hvis de samtidig ifølge de oplysninger, de havde afgivet ved onlinetilmeldingen, opfyldte de generelle og særlige betingelser i afsnit III i meddelelsen om udvælgelsesprøven.

10 Det fremgik af samme punkt, at indkaldelsen til bedømmelsesprøven skete med forbehold af en senere kontrol af de bilag, som hver enkelt ansøger havde vedlagt sin ansøgning.

11 Det fremgik af afsnit VII, punkt 2, i meddelelsen om udvælgelsesprøven, at de ansøgere, der blev indkaldt til bedømmelsesprøven, senere ville blive bedt om at indgive en fuldstændig ansøgning (underskrevet elektronisk ansøgning vedlagt bilag).

12 Meddelelsen om udvælgelsesprøven indeholdt endvidere følgende indledende meddelelse, der var indrammet og anført med fed skrift:

»Inden man søger, bør man nøje læse den vejledning [om almindelige udvælgelsesprøver], som er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* C 184 A af 8. juli 2010 og på EPSO's hjemmeside.

I vejledningen, som er en integreret del af meddelelsen om udvælgelsesprøve, redegøres der for bestemmelserne om udvælgelsesprocedurerne og ansøgningsvilkårene.«

13 Punkt 6.3 med overskriften »Klageadgang« i vejledningen om almindelige udvælgelsesprøver i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder (EUT 2010 C 184 A, s. 1, herefter »vejledningen for ansøgere«), har følgende ordlyd:

»Hvis ansøgerne på et hvilket som helst tidspunkt under udvælgelsesproceduren mener, at EPSO eller udvælgelseskomitéen ikke har handlet retfærdigt eller ikke har overholdt:

— de bestemmelser, der gælder for udvælgelsesprøver, eller

— bestemmelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøve

og at der er truffet en afgørelse til skade for dem, er der følgende muligheder:

— der kan i henhold til artikel 90, stk. 2, i [...]vedtægten indgives en klage

enten pr. post til følgende adresse

Det Europæiske Personaleudvælgelseskontor (EPSO)

[...]

eller via kontaktsiden på EPSO's hjemmeside.

I emnefeltet angives:

— udvælgelsesprøvens nummer

— ansøgerens nummer

— en af følgende angivelser »réclamation article 90, § 2«, »complaint article 90, § 2« eller »Beschwerde Artikel 90, Absatz 90, § 2«

— oplysning om, hvilken del [...] af udvælgelsesprøven anmodningen drejer sig om.

Opmærksomheden henledes på, at udvælgelseskomitéerne har vide skønsbeføjelser.

Der er ingen grund til at klage over udvælgelseskomitéens afgørelse, da denne træffer afgørelse i fuld uafhængighed, og da afgørelserne kun kan ændres af EPSO's direktør. En udvælgelseskomités vide skønsbeføjelser kan ikke prøves, medmindre der foreligger en åbenbar tilsidesættelse af de regler, der gælder for udvælgelseskomitéens arbejde. I sidstnævnte tilfælde kan udvælgelseskomitéens afgørelse indbringes direkte for en EU-ret, uden at der forinden er indgivet klage i medfør af artikel 90, stk. 2, i [...]vedtægten.

— der kan anlægges sag i henhold til artikel 270 [TEUF] og artikel 91 i [...]vedtægten ved:

EU-Personaleretten

[...]

Bemærk venligst, at klager over en fejl i forbindelse med vurderingen af de generelle adgangskriterier, som ikke henhører under udvælgelseskomitéen, kun kan indbringes for EU-Personaleretten, hvis der allerede er indgivet klage i medfør af artikel 90, stk. 2, i [...]vedtægten ifølge de deri fastsatte retningslinjer.

På EU-Personalerettens hjemmeside oplyses det, hvordan en sådan sag skal anlægges: [...].

Fristerne for disse to procedurer [jf. vedtægten], der er ufravigelige, begynder at løbe fra tidspunktet for meddelelsen af den bebyrdende afgørelse.«

Sagens faktiske omstændigheder

14 Den 18. november 2010 indgav sagsøgeren en ansøgning til den almindelige udvælgelsesprøve EPSO/AST/111/10 (herefter »udvælgelsesprøven«) ved at udfylde den dertil indrettede elektroniske formular.

15 Den 17. marts 2011 gav EPSO sagsøgeren meddelelse om, at hun havde bestået adgangsprøverne.

16 Ved skrivelse af 7. april 2011 gav EPSO imidlertid sagsøgeren meddelelse om, at udvælgelseskomitéen på baggrund af en gennemgang af sagsøgerens ansøgningsformular havde besluttet ikke at give hende adgang til at deltage i bedømmelsesprøven, idet udvælgelseskomitéen fandt, at hun ikke opfyldte de særlige adgangsbetingelser for udvælgelsesprøven.

17 Sagsøgeren anfægtede udelukkelsen fra udvælgelsesprøven ved to emails af henholdsvis 7. og 8. april 2011.

18 EPSO besvarede sagsøgerens henvendelse ved skrivelse af 6. juni 2011 og oplyste over for sagsøgeren, at udvælgelseskomitéen havde foretaget en fornyet behandling af hendes ansøgning, men at den fastholdt sin afgørelse om ikke at give hende adgang til at deltage i bedømmelsesprøven. Ifølge udvælgelseskomitéen var sagsøgerens eksamensbevis ikke relevant for det område, som udvælgelsesprøven vedrørte, og sagsøgeren skulle derfor have mindst tre års relevant erhvervserfaring med direkte relevans for arbejdsopgaverne i de stillinger, der skulle besættes. Eftersom sagsøgeren ikke i ansøgningsformularen havde anført oplysninger om sin erhvervserfaring som assistent, kunne udvælgelseskomitéen imidlertid ikke fastslå, at hun opfyldte betingelsen om erhvervserfaring.

19 Ved email af 9. juni 2011 oplyste sagsøgeren over for EPSO, at hun i skrivelsen af 6. juni 2011 ikke fandt noget nyttigt svar og anmodede om at få tilladelse til at deltage i de efterfølgende udvælgelsesprøver, idet hun var af den opfattelse, at hun opfyldte alle nødvendige kriterier. Denne email blev ikke besvaret.

20 Den 11. juli 2011 indgav sagsøgeren en »foreløbig« klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at give hende adgang til at deltage i bedømmelsesprøven, og den følgende dag, den 12. juli 2011, anlagde hun sag ved Personaleretten.

21 Sagsøgeren har under retsmødet over for Personaleretten oplyst, at ansættelsesmyndigheden den 11. oktober 2011 afviste klagen, og at hun ikke har anlagt sag til prøvelse af denne afgørelse.

Parternes påstande og retsforhandlingerne

22 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1) Principalt:

   — Annullation af afgørelsen af 7. april 2011 om afslag på at give sagsøgeren adgang til at deltage i bedømmelsesprøven for udvælgelsesprøven.

   — Følgelig fastslås, at sagsøgeren genindtræder i den ved nævnte udvælgelsesprøve fastsatte ansættelsesprocedure, om fornødent ved afholdelse af en ny bedømmelsesprøve.

2) Subsidiært: I tilfælde af, at sagsøgeren ikke får medhold i den principale påstand, tilpligtes sagsøgte at betale et beløb, som foreløbigt og efter billighed fastsættes til 20 000 EUR i erstatning for den økonomiske skade, med tillæg af morarenter i henhold til den lovbestemte rentesats fra den dato, hvor der afsiges dom i sagen.

3) Under alle omstændigheder tilpligtes sagsøgte at betale et beløb, som foreløbigt og efter billighed fastsættes til 20 000 EUR i erstatning for den ikke-økonomiske skade, med tillæg af morarenter i henhold til den lovbestemte rentesats fra den dato, hvor der afsiges dom i sagen.

4) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

23 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

24 Ved skrivelse af 21. oktober 2011 og af 30. januar 2012 anmodede Personaleretten parterne om at fremsætte bemærkninger vedrørende visse foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse. Parterne har imødekommet denne anmodning inden for den fastsatte frist.

25 Formanden for Personalerettens Tredje Afdeling har ved kendelse afsagt den 26. januar 2012 forenet den foreliggende sag med sag F-83/11, Cristina mod Kommissionen, med henblik på den mundtlige forhandling.

Sagens genstand og formaliteten vedrørende den anden principale påstand

26 Selv om sagsøgeren har nedlagt påstand om annullation af udvælgelseskomitéens første afgørelse, som EPSO gav meddelelse om ved skrivelse af 7. april 2011, må det for det første bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at det kun er den afgørelse om ikke at give sagsøgeren adgang til at deltage i bedømmelsesprøverne, som udvælgelseskomitéen traf efter fornyet behandling, og som EPSO gav meddelelsen om ved skrivelsen af 6. juni 2011, der er bebyrdende for sagsøgeren (jf. bl.a. Personalerettens dom af 4.2.2010, sag F-15/08, Wiame mod Kommissionen, præmis 20), og at sagsøgerens annullationspåstand derfor må anses for rettet mod denne afgørelse (herefter »den anfægtede afgørelse«).

27 Personaleretten finder for det andet, at den anden principale påstand i det væsentlige har til formål at pålægge administrationen at lade sagsøgeren genindtræde i den ansættelsesprocedure, der er indledt med udvælgelsesproceduren.

28 Det følger imidlertid af fast retspraksis, at det ikke tilkommer Unionens retsinstanser under udøvelsen af deres kompetence til at prøve retsakters lovlighed at give institutionerne pålæg eller at træffe afgørelser på deres vegne (dom afsagt af Retten i Første Instans den 5.4.2005, sag T-336/02, Christensen mod Kommissionen, præmis 17, og Personalerettens dom af 23.11.2010, sag F-50/08, Bartha mod Kommissionen, præmis 50).

29 Denne påstand må følgelig afvises.

Formaliteten

Parternes argumenter

30 Kommissionen har udtrykkeligt i svarskriftet anført, at »ansøgere til udvælgelsesprøver har ret til at anlægge sag ved [Unionens retsinstanser] uden først at indgive en klage, såfremt de anfægter en afgørelse truffet af [udvælgelses]komitéen«. Kommissionen er imidlertid af den opfattelse, at nærværende søgsmål åbenbart bør afvises, idet der ikke forinden var indgivet en klage efter vedtægtens artikel 91, stk. 2, som havde været genstand for en udtrykkelig eller stiltiende afvisning.

31 Kommissionen har anført, at selv om det er korrekt, at en ansøger kan indbringe en udvælgelseskomités afgørelse direkte for Unionens retsinstanser, følger det imidlertid af fast retspraksis, at hvis der er indgivet en klage, begynder fristen i henhold til vedtægtens artikel 91 at løbe

fra tidspunktet for meddelelsen af den afgørelse, der er truffet som svar på klagen, og spørgsmålet, om et søgsmål, der indbringes efterfølgende, kan antages til realitetsbehandling, afhænger af, at den berørte har iagttaget samtlige formkrav, der er knyttet til den forudgående klage.

32 Ifølge Kommissionen udgøres et af disse formkrav af en forpligtelse for den berørte til at afvente afslutningen på den administrative procedure, inden der anlægges sag.

33 Kommissionen er derfor af den opfattelse, at eftersom sagsøgeren indgav en klage over udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at give hende adgang til at deltage i udvælgelsesprøvens bedømmelsesprøver, burde hun have afventet ansættelsesmyndighedens svar, inden hun anlagde nærværende søgsmål.

34 Kommissionen har endelig anført, at det vil være i strid med retssikkerhedsprincippet og princippet om god forvaltningsskik at antage et søgsmål, der er anlagt ved Personaleretten til prøvelse af en udvælgelseskomités afgørelse, til realitetsbehandling, uden at den administrative procedure, der bl.a. består i at finde en mindelig løsning, er afsluttet.

35 Som svar på den af Kommissionen fremsatte formalitetsindsigelse har sagsøgeren under retsmødet anført, at De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i dom af 20. juni 1990, sag T-133/89, Burban mod Parlamentet, fastslog, at et søgsmål, der var anlagt under omstændigheder, der i det væsentlige var identiske med omstændighederne i denne sag, kunne antages til realitetsbehandling.

Personalerettens bemærkninger

36 Det fremgår af vedtægtens artikel 91, stk. 2, at en klage kun kan antages til påkendelse ved Den Europæiske Unions Domstol, når der for ansættelsesmyndigheden i forvejen er indbragt en klage, og denne klage har været genstand for en udtrykkelig eller stiltiende afvisning.

37 Som det fremgår af fast retspraksis, er en administrativ klage imidlertid formålsløs, når klagepunkterne er rettet mod en afgørelse, der er truffet af en udvælgelseskomité, idet ansættelsesmyndigheden ikke har kompetence til at ændre afgørelsen (jf. Domstolens dom af 16.3.1978, sag 7/77, Ritter von Wüllerstorff und Urbair mod Kommissionen, præmis 7, og af 14.7.1983, sag 144/82, Detti mod Domstolen, præmis 16, samt dom afsagt af Retten i Første Instans den 23.1.2002, sag T-386/00, Gonçalves mod Parlamentet, præmis 34). Under disse omstændigheder er retsmidlet over for en udvælgelseskomités afgørelse normalt et direkte sagsanlæg ved Unionens retsinstanser uden forudgående klage (herefter »direkte sagsanlæg«, jf. dommen i sagen Bartha mod Kommissionen, præmis 25).

38 Det følger heraf, at når en ansøger, der ikke kom i betragtning, anfægter en udvælgelseskomités afgørelse, er det på ingen måde nødvendigt, at han indgiver en forudgående klage over den afgørelse, som han ønsker at anfægte, og endnu mindre, at han indgiver en »foreløbig« klage, som sagsøgeren har gjort i den foreliggende sag.

39 Det fremgår imidlertid hverken af vedtægten eller af retspraksis, at en ansøger til en udvælgelsesprøve, der alligevel har indgivet en klage til ansættelsesmyndigheden over en afgørelse truffet af udvælgelseskomitéen for den nævnte udvælgelsesprøve, ikke kan anlægge sag direkte ved Unionens retsinstanser uden at afvente ansættelsesmyndighedens afgørelse på klagen.

40 Unionens retsinstanser har tværtimod allerede udtrykkeligt fastslået, at hvis en ansøger til en udvælgelsesprøve retter henvendelse til ansættelsesmyndigheden ved en administrative klage, kan en sådan henvendelse uanset dens retlige karakter ikke indebære, at ansøgeren mister sin ret til at anlægge sag direkte ved Unionens retsinstanser (Domstolens dom af 30.11.1978, forenede sager 4/78, 19/78 og 28/78, Salerno m.fl. mod Kommissionen, præmis 17).

41 Hvis en ansøger til en udvælgelsesprøve derfor beslutter at anlægge sag direkte ved Personaleretten, skal Personaleretten afgøre, om sagen er anlagt inden for fristen på tre måneder og ti dage regnet fra tidspunktet for meddelelsen af den bebyrdende afgørelse (jf. dommen i sagen Burban mod Parlamentet, præmis 18).

42 Spørgsmålet om, hvorvidt Unionens retsinstanser kan antage et sådant søgsmål til realitetsbehandling, er derimod ikke undergivet betingelsen om, at den forudgående administrative procedure, der er fastsat i vedtægtens artikel 91, skal være udtømt, idet denne betingelse kun finder anvendelse på de søgsmål, for hvilke det er obligatorisk at indgive en administrativ klage. Den af Kommissionen foreslåede løsning svarer til at undergive det direkte sagsanlæg ved Unionens retsinstanser en ny betingelse for, at sagen kan antages til realitetsbehandling, der reelt kun finder anvendelse i de situationer, hvor der skal indgives en klage, inden sagen anlægges ved Unionens retsinstanser.

43 Denne konklusion er ikke i strid med punkt 6.3 i vejledningen for ansøgere, hvoraf fremgår, at en ansøger kan anfægte en afgørelse truffet af en udvælgelseskomité administrativt eller ved at anlægge en retssag, uden at præcisere, at indgivelsen af en klage udelukker muligheden for at anlægge en sag direkte ved Unionens retsinstanser.

44 Personaleretten finder endvidere, at denne konklusion ikke afsvækkes af den retspraksis, som Kommissionen har henvist til i sit skriftlige indlæg, der undersøges nedenfor, eller af de argumenter, der blev fremsat under retsmødet.

45 Det er ganske vist korrekt, som Kommissionen har anført, at det følger af righoldig retspraksis vedrørende tvister om udvælgelseskommitéernes afgørelser, dels at når sagsøgeren har valgt at rette en forudgående henvendelse til administrationen ved en administrativ klage, afhænger spørgsmålet, om et søgsmål, der anlægges senere, kan antages til realitetsbehandling, af, at samtlige formkrav, der er knyttet til den forudgående klage, er iagttaget (Personalerettens dom af 13.12.2007, sag F-73/06, Van Neyghem mod Kommissionen, præmis 37), dels at når der er indgivet en klage over en udvælgelseskomités afgørelse, begynder søgsmålsfristen i medfør af vedtægtens artikel 91 at løbe fra den dag, hvor den afgørelse, der er truffet som svar på klagen, blev meddelt den pågældende (dommen i sagen Detti mod Domstolen, præmis 17, domme afsagt af Retten i Første Instans den 27.6.1991, sag T-156/89, Valverde Mordt mod Domstolen, præmis 90, den 16.9.1998, sag T-215/97, Jouhki mod Kommissionen, præmis 22, og den 31.5.2005, sag T-294/03, Gibault mod Kommissionen, præmis 22, kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 25.11.2005, sag T-41/04, Pérez-Díaz mod Kommissionen, præmis 32, og dom afsagt af Retten i Første Instans den 8.6.2006, sag T-156/03, Pérez-Díaz mod Kommissionen, præmis 26, samt Personalerettens dom af 12.3.2009, sag F-4/08, Hambura mod Parlamentet, præmis 24, og dommen i sagen Bartha mod Kommissionen, præmis 26).

46 Det bemærkes imidlertid, at disse domme, bortset fra en enkelt undtagelse, vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt søgsmål, der var anlagt efter afvisningen af en klage og efter udløbet af fristen for at anlægge sag direkte ved Unionens retsinstanser, kunne antages til realitetsbehandling. Der er således tale om retspraksis, der specifikt vedrører betingelsen for at antage et søgsmål, der er anlagt i henhold til den procedure, der er fastsat i vedtægtens artikel 91, stk. 2, til realitetsbehandling.

47 Hvad angår dommen i sagen Pérez-Díaz mod Kommissionen fastslog Retten i Første Instans, at klagen og søgsmålet havde forskellige genstande. Klagen havde nemlig til formål at anfægte Kommissionens afgørelse om at organisere en ny mundtlig prøve, efter at Retten i Første Instans ved dom af 24. september 2002 i sagen Pérez-Díaz mod Kommissionen (sag T-102/01) havde annulleret udvælgelseskomitéens afgørelse om at ikke at opføre sagsøgeren på reservelisten, mens søgsmålet var anlagt til prøvelse af udvælgelseskomitéens nye afgørelse om ikke at opføre sagsøgeren på den reserveliste, der blev udarbejdet ved afslutningen af den nye mundtlige prøve. Det følger heraf, at denne sag ikke gav Retten i Første Instans anledning til at tage stilling til, om et annullationssøgsmål, der var anlagt inden den administrative procedure, der var indledt til prøvelse af den anfægtede akt, dvs. i det konkrete tilfælde Kommissionens afgørelse om at organisere en ny mundtlige prøve, blev

afsluttet med et afslag på klagen, var anlagt for tidligt, idet Retten i Første Instans begrænsede sig til at fastslå, at der ikke inden søgsmålets anlæggelse var indgivet en administrativ klage (dommen i sagen Pérez-Díaz mod Kommissionen, sag T-156/03, præmis 27 og 34).

48 Da den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 45 og 47, vedrører faktiske og retlige situationer, der adskiller sig væsentligt fra situationen i det foreliggende tilfælde, kan den ikke anses for relevant i den foreliggende sag.

49 Kommissionen har endvidere anført, at nærværende søgsmål ikke kan antages til realitetsbehandling på grund af retsikkerheds- og retsplejehensyn.

50 Overholdelsen af retsplejehensyn kan imidlertid ikke begrunde, at der på et søgsmål, som anlægges direkte ved Unionens retsinstanser, anvendes en formalitetsbetingelse, der ikke gælder for sådanne søgsmål, idet den ret, der tilkommer de ansøgere, som ikke kom i betragtning, til at indbringe en udvælgelseskomités afgørelse direkte for Unionens retsinstanser, ellers begrænses. Det må endvidere bemærkes, at når en ansøger til en udvælgelsesprøve indgiver en klage, inden han anlægger sag direkte ved Unionens retsinstanser, mister han sin søgsmålsinteresse, såfremt der træffes en gunstig afgørelse vedrørende klagen, inden Personaleretten har taget stilling til søgsmålet, og dermed bliver søgsmålet uden genstand. Såfremt der ikke træffes en for ansøgeren gunstig afgørelse, har han under alle omstændigheder krav på, at Personaleretten træffer en afgørelse for at afgøre tvisten mellem ansøgeren og administrationen.

51 Hvad angår overholdelsen af retsplejehensyn finder Personaleretten, at den bedste måde at overholde dette princip på er at behandle den sag, der anlægges direkte ved Personaleretten, uden at tage hensyn til indholdet af en klage, som ikke er indbragt for Personaleretten.

52 De argumenter, som Kommissionen har fremsat under retsmødet, til støtte for formalitetsindsigelsen vedrørende den omstændighed, at nærværende søgsmål er anlagt for tidligt, kan heller ikke tages til følge.

53 For det første har Kommissionen nemlig anført, at den løsning, der er anvendt i dommen i sagen Burban mod Parlamentet, ikke længere er relevant som følge af senere praksis. Som Personaleretten har anført i denne doms præmis 45-48, er den retspraksis, som Kommissionen har henvist til, ikke relevant i det foreliggende tilfælde, idet den vedrører søgsmål, der er anlagt efter indgivelsen af en klage, mens dommen i sagen Salerno m.fl. mod Kommissionen og dommen i sagen Burban mod Parlamentet er afsagt under faktiske omstændigheder, der i det væsentlige er identiske med omstændighederne i den foreliggende sag.

54 For det andet har Kommissionen anført, at i den sag, der gav anledning til dommen i sagen Burban mod Parlamentet, valgte sagsøgeren »i sidste instans« at anlægge sag direkte ved Unionens retsinstanser (jf. dommen i sagen Burban mod Parlamentet, præmis 18), mens sagsøgeren i den foreliggende sag har ønsket at anvende de to retsmidler samtidigt. Der tages ikke ved denne argumentation hensyn til, at sagsøgeren i det foreliggende tilfælde, ligesom sagsøgerne i de sager, der gav anledning til dommen i sagen Salerno m.fl. mod Kommissionen og dommen i sagen Burban mod Parlamentet, har valgt at anlægge sag direkte ved Unionens retsinstanser, ganske vist uden at afvente administrationens afgørelse vedrørende klagen, men inden for fristen på tre måneder og ti dage regnet fra tidspunktet for meddelelsen af udvælgelseskomitéens afgørelse.

55 For det tredje har Kommissionen for at vise, at den foreliggende sag adskiller sig fra den sag, der gav anledning til dommen i sagen Burban mod Parlamentet, fremhævet, at sagsøgeren i det foreliggende tilfælde var repræsenteret ved advokat, da hun indgav sin klage. Dette argument er imidlertid ikke relevant, idet den omstændighed, at sagsøgeren udfærdigede sin klage med bistand fra advokater, ikke på nogen måde påvirker hendes ret til at anlægge sag direkte ved Personaleretten.

56 For det fjerde har Kommissionen anført, at ansættelses- og udvælgelsesprocedurerne er blevet mere komplekse, navnlig hvad angår de muligheder, som en ansøger, der ikke er kommet i betragtning, har for at indhente oplysninger om udvælgelseskomitéens afgørelser og for eventuelt at anfægte disse afgørelser. Kommissionen har imidlertid ikke godtgjort, at disse faktiske konstateringer er relevante for spørgsmålet om, hvorvidt et søgsmål, der under alle omstændigheder er anlagt, efter at alle de særlige retsmidler, der indrømmes ansøgere til udvælgelsesprøver, er udtømt, kan antages til realitetsbehandling.

57 For det femte har Kommissionen endelig både i sit skriftlige indlæg og under retsmødet anført, at i en lang række situationer giver afgørelsen på klagen de ansøgere, der ikke kom i betragtning, et »tilfredsstillende« svar, hvilket bekræftes af den omstændighed, at antallet af sager, der anlægges ved Personaleretten, er meget mindre end antallet af de klager, der indgives vedrørende udvælgelseskomitéens afgørelser, og som behandles af Kommissionen.

58 Personaleretten finder imidlertid for det første, at Kommissionen ikke har fremlagt noget bevis, der kan underbygge disse påstande. Selv om disse påstande måtte være korrekte, har Kommissionen for det andet anerkendt, at udvælgelseskomitéen kun i meget sjældne tilfælde ændrer sin oprindelige afgørelse om ikke at give en ansøger adgang til udvælgelsesprøven. For det tredje fremgår det udtrykkeligt af punkt 6.3 om klageadgang i vejledningen til ansøgere, at »[d]er […] ingen grund er til at klage over udvælgelseskomitéens afgørelse, da denne træffer afgørelse i fuld uafhængighed, og da afgørelserne kun kan ændres af EPSO's direktør«. Selv om Kommissionens påstande måtte anses for godtgjort, kan de for det fjerde ikke anses for at underkende fast retspraksis, hvorefter den obligatoriske forudgående administrative klage, der er omhandlet i vedtægtens artikel 91, kun vedrører de akter, som ansættelsesmyndigheden eventuelt kan ændre, og den omstændighed, at ansættelsesmyndigheden ikke kan ændre en udvælgelseskomités afgørelse. For det femte er Kommissionens argument selvmodsigende, idet den omstændighed, at en sag, der anlægges inden udløbet af fristen for besvarelsen af den forudgående klage, ikke kan antages til realitetsbehandling, indebærer, at de ansøgere, der ikke kom i betragtning, afholder sig fra at indgive sådanne klager, mens sådanne klager ifølge Kommissionen i hvert fald i visse tilfælde kan give de ansøgere, der ikke kom i betragtning, medhold.

59 I lyset af samtlige de betragtninger, der er nævnt ovenfor, skal det afgøres, om den sag, der er anlagt direkte ved Personaleretten, i det foreliggende tilfælde er anlagt inden for fristen på tre måneder og ti dage regnet fra tidspunktet for meddelelsen af den for sagsøgeren bebyrdende afgørelse (jf. dommen i sagen Burban mod Parlamentet, præmis 17).

60 Det fremgår af sagsakterne, at sagsøgeren modtog den anfægtede afgørelse den 6. juni 2011, og at sagen blev anlagt den 12. juli 2011.

61 På baggrund af ovenstående betragtninger må det fastslås, at søgsmålet ikke er anlagt for tidligt.

Realiteten

Påstanden om annullation

62 Sagsøgeren har til støtte for påstanden om annullation af den anfægtede afgørelse fremsat to anbringender vedrørende henholdsvis den omstændighed, at udvælgelseskomitéen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, og tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og af omsorgspligten.

Det første anbringende om udvælgelseskomitéens åbenbart urigtige skøn

– Parternes argumenter

63 Sagsøgeren har anført, at udvælgelseskomitéen anlagde et åbenbart urigtigt skøn, idet den ikke tog hensyn til de erklæringer, der fremgik af ansøgningsformularen, vedrørende sagsøgerens uddannelse og erhvervserfaring.

64 Ifølge sagsøgeren burde udvælgelseskomitéen således på baggrund af de erklæringer, som sagsøgeren havde anført i ansøgningsformularen, have anmodet sagsøgeren om at fremlægge dokumentation for sit uddannelsesniveau og sin erhvervserfaring i forhold til de arbejdsopgaver, der var nævnt i meddelelsen om udvælgelsesprøven.

65 Kommissionen har heroverfor anført, at sagsøgeren i rubrikken »Erhvervserfaring« i ansøgningsformularen til udvælgelsesprøven havde oplyst, at hun havde en erhvervserfaring på 2 måneder og 17 dage. Eftersom udvælgelseskomitéen med rette kunne begrænse sig til kun at tage denne periode i betragtning ved vurderingen af sagsøgerens erhvervserfaring, uden at være forpligtet til at indhente flere oplysninger fra sagsøgerens side, kunne udvælgelseskomitéen uden at anlægge et åbenbart urigtigt skøn fastslå, at sagsøgerens erhvervserfaring ikke var tilstrækkelig til at opfylde minimumsbetingelsen om tre års erhvervserfaring.

66 Efter Kommissionens opfattelse bør det første anbringende derfor forkastes som åbenbart ugrundet.

– Personalerettens bemærkninger

67 Det bemærkes indledningsvis, at det ifølge fast retspraksis påhviler en udvælgelseskomité i hvert enkelt tilfælde at vurdere, om den erhvervserfaring, som hver enkelt ansøger har anført, svarer til det niveau, der er fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Udvælgelseskomitéen har herved inden for rammerne af vedtægtens bestemmelser vedrørende udvælgelsesprocedurerne et skøn for så vidt angår vurderingen af såvel karakteren og varigheden af ansøgernes tidligere erhvervede faglige erfaring som dennes større eller mindre relevans for den pågældende stillings krav (dom afsagt af Retten i Første Instans den 25.3.2004, sag T-145/02, Petrich mod Kommissionen, præmis 37, og af 31.1.2006, sag T-293/93, Guilietti mod Kommissionen, præmis 65 og 66).

68 Personaleretten skal således ved sin legalitetskontrol begrænse sig til at efterprøve, at udøvelsen af dette skøn ikke er behæftet med en åbenbar fejl (dom afsagt af Retten i Første Instans den 21.11.2000, sag T-214/99, Carrasco Benítez mod Kommissionen, præmis 71, og Personalerettens dom af 1.7.2010, sag F-40/09, Časta mod Kommissionen, præmis 58).

69 Det er endvidere blevet fastslået i retspraksis, at en udvælgelseskomité for at kontrollere, om de adgangsbetingelser, der er fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven, er opfyldt, kun kan tage de oplysninger i betragtning, der er angivet af ansøgerne i deres ansøgning, og den dokumentation, de er forpligtet til at fremlægge til støtte for ansøgningen (jf. dommen i sagen Časta mod Kommissionen, præmis 67 og den deri nævnte retspraksis).

70 Udvælgelseskomitéen fastslog i den anfægtede afgørelse, at eftersom det eksamensbevis i EU-ret og europæisk økonomi, som sagsøgeren har erhvervet, ikke er direkte relevant for udvælgelsesprøvens område, dvs. inden for sekretariatsfunktioner, skulle sagsøgeren i overensstemmelse med kravet i punkt III.2.1, litra b), i meddelelsen om udvælgelsesprøven have tre års relevant erhvervserfaring som sekretær. Eftersom sagsøgeren ikke i ansøgningsformularen havde anført oplysninger om sin erhvervserfaring ud over varigheden på 2 måneder og 17 dage, fandt udvælgelseskomitéen imidlertid, at betingelsen om erhvervserfaring ikke var opfyldt, og afslog at give sagsøgeren adgang til at deltage af denne grund.

71 Sagsøgeren har under retsmødet oplyst, at hun ikke bestrider, at hendes eksamensbevis ikke er direkte relevant for de arbejdsopgaver, der er nævnt i meddelelsen om udvælgelsesprøven, og at hun derfor burde have opfyldt de særlige betingelser, der er fastsat i punkt III.2.1, litra b), i meddelelsen om udvælgelsesprøven.

72 Sagsøgeren har endvidere ikke bestridt, at hun i den rubrik i ansøgningsformularen, der vedrørte erhvervserfaring, kun havde nævnt, at hun havde haft en stilling som assistent ved Kommissionen i 2 måneder og 17 dage. Sagsøgeren anerkendte imidlertid under retsmødet, at hun havde begået en fejl, idet hun redegjorde for sin erhvervserfaring i den rubrik i ansøgningsformularen, der vedrørte begrundelsen for ansøgningen.

73 Personaleretten konstaterer i denne henseende, at sagsøgeren i den rubrik i ansøgningsformularen, der vedrører begrundelsen for ansøgningen, kun har oplyst, at hun har arbejdet som administrativ sekretær i mere end ti år. Sagsøgerens ansøgning indeholdt imidlertid ikke andre oplysninger, der kunne gøre det muligt for udvælgelseskomitéen at kontrollere rækkevidden og relevansen af denne erhvervsfaring, henset til betingelserne for udvælgelsesprøven.

74 Det følger heraf, at det i lyset af ovennævnte retspraksis ikke kan foreholdes udvælgelseskomitéen, at den ikke anmodede sagsøgeren om at fremlægge supplerende dokumentation, eller at den ikke selv foranstaltede supplerende undersøgelser vedrørende disse oplysninger, der ikke var baseret på verificerbare oplysninger, om sagsøgerens erhvervserfaring (jf. dommen i sagen Carrasco Benítez mod Kommissionen, præmis 77 og 78).

75 Udvælgelseskomitéen anlagde derfor ikke et åbenbart urigtigt skøn, da den på grundlag af de oplysninger, som sagsøgeren havde anført i sin ansøgning, fandt, at betingelsen om erhvervsfaring ikke var opfyldt.

76 Følgelig skal det første anbringende forkastes som ugrundet.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og af omsorgspligten

– Parternes argumenter

77 Sagsøgeren har kritiseret udvælgelseskomitéen for ikke at have taget alle de forhold i betragtning, som kan antages at være bestemmende for dens afgørelse, herunder ikke blot hensynet til tjenestens interesse, men også til sagsøgerens personlige interesse. Sagsøgeren har endvidere anført, at den anfægtede afgørelse indebærer, at en ansøger, der på alle punkter opfylder hensynet til tjenestens interesse, udelukkes fra udvælgelsesprøven.

78 Kommissionen har nedlagt påstand om, at dette anbringende forkastes som åbenbart ugrundet.

– Personalerettens bemærkninger

79 Personaleretten bemærker for det første, at det klart fremgår af punkt 2.1.3.1 i vejledningen for ansøgere, som er en integreret del af meddelelsen om udvælgelsesprøven, og som sagsøgeren i øvrigt har vedlagt som bilag til stævningen, at de oplysninger, der skal oplyses i forbindelse med tilmeldingen til den almindelige udvælgelsesprøve, bl.a. omfatter oplysninger om »erhvervserfaring (hvis dette kræves): navn og adresse på arbejdsgiver, arbejdsopgaver og start- og sluttidspunkt for varetagelsen af de pågældende opgaver«. I det foreliggende tilfælde var det ifølge meddelelsen om udvælgelsesprøven et krav, at der skulle angives oplysninger om erhvervserfaring.

80 Det bemærkes for det andet, at det følger af den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 67-69, at en udvælgelseskomité på ingen måde er forpligtet til at anmode ansøgerne om at fremlægge supplerende dokumentation eller til selv at foranstalte supplerende undersøgelser med henblik på at kontrollere, om ansøgeren opfylder samtlige betingelser i meddelelsen om udvælgelsesprøven.

81 Det fremgår for det tredje af bestemmelserne i artikel 2, stk. 2, i bilag III til vedtægten, at disse alene giver udvælgelseskomitéen mulighed for at anmode ansøgerne om supplerende oplysninger, når den finder, at der er tvivl om betydningen af en indgivet dokumentation. Det kan ikke i denne forbindelse komme på tale at ændre en bestemmelse, hvis anvendelse ifølge lovgiver alene er tænkt som en mulighed for en udvælgelseskomité, til en forpligtelse (dommen i sagen Carrasco Benítez mod Kommissionen, præmis 78).

82 Det fremgår for det fjerde af afsnit V, punkt 1, og afsnit VII, punkt 2, i meddelelsen om udvælgelsesprøven, at indgivelsen af den fuldstændige ansøgning og gennemgangen af de vedlagte bilag henhører under anden del af udvælgelsesprøven, hvortil kun de ansøgere, der har opnået de bedste resultater og det krævede minimum ved adgangsprøverne, og som ifølge de oplysninger, de har afgivet ved onlinetilmeldingen, opfylder de generelle og særlige betingelser i afsnit III i meddelelsen om udvælgelsesprøven, indkaldes.

83 For det femte kan det endelig, selv om det antages, at sagsøgerens påstand, der ikke er understøttet af noget bevismateriale, hvorefter hun på baggrund af sit eksamensbevis og erhvervsfaring på alle punkter opfylder hensynet til tjenestens interesse, må anses for godtgjort, ikke foreholdes udvælgelseskomitéen, at den har tilsidesat princippet om god forvaltningsskik ved at træffe en afgørelse, der støttes på den omstændighed, at sagsøgeren ikke i sin ansøgning har anført tilstrækkelige oplysninger til, at nævnte komité kunne fastslå, at hun opfyldte de særlige adgangsbetingelser. Dertil kommer, at omsorgspligten på ingen måde indebærer en forpligtelse for udvælgelseskomitéen til at give alle de ansøgere, der efter deres egen opfattelse opfylder betingelserne for at bestride de ledige stillinger, adgang til at deltage.

84 Følgelig tilsidesatte udvælgelseskomitéen ikke princippet om god forvaltningsskik eller omsorgspligten, da den traf den anfægtede afgørelse uden forinden at have anmodet om oplysninger ud over de erklæringer, der var afgivet i onlinetilmeldingen af en ansøger, der ikke havde anført tilstrækkelige oplysninger til, at udvælgelseskomitéen kunne fastslå, at ansøgeren opfyldte de særlige betingelser for at få adgang til udvælgelsesprøven.

85 Det andet anbringende skal følgelig forkastes som ugrundet.

Påstanden om erstatning

86 Det følger af fast retspraksis, at en påstand om erstatning for en skade i tjenestemandssager skal forkastes, når der er nær sammenhæng mellem denne påstand og den annullationspåstand, som er forkastet som ugrundet (Personalerettens dom af 23.11.2010, sag F-75/09, Wenig mod Kommissionen, præmis 71).

87 Det bemærkes i det foreliggende tilfælde, at der er nær sammenhæng mellem erstatningspåstanden og den annullationspåstand, som er forkastet som ugrundet. Da bedømmelsen af annullationspåstanden ikke har påvist eksistensen af en ulovlighed, der indebærer, at institutionen ifalder ansvar, må erstatningspåstanden forkastes både for så vidt angår den økonomiske og den ikke-økonomiske skade.

88 Det følger af samtlige de anførte betragtninger, at Kommissionen må frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

89 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 1, pålægges det, medmindre andet følger af dette reglements andet afsnit, ottende kapitel, den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I medfør af denne artikels stk. 2 kan Personaleretten, såfremt dette findes rimeligt, træffe bestemmelse om, at den tabende part kun pålægges at betale en del af sagens omkostninger eller slet ikke pålægges at betale sagsomkostninger.

90 Det følger af ovenstående præmisser, at sagsøgeren er den tabende part. Hertil kommer, at Kommissionen specifikt har nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger. De foreliggende omstændigheder kan ikke begrunde anvendelsen af procesreglementets artikel 87, stk. 2, hvorfor sagsøgeren pålægges at bære sine egne omkostninger og betale de af Kommissionen afholdte omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

PERSONALERETTEN (Tredje Afdeling):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) Alma Yael Cristina bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.

Van Raepenbusch Barents Bradley

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. juni 2012.

Justitssekretær
W. Hakenberg

Afdelingsformand
S. Van Raepenbusch